

Arrest

nr. 252 340 van 8 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 6 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker in augustus 2017 in Italië subsidiaire bescherming werd verleend. Twee maanden later kreeg hij zijn verblijfsvergunning die nog tot augustus 2022 geldig is. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die subsidiaire bescherming geniet in Italië, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU-lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Italië, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Italië, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling

die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar een hele resem van algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

4. Verzoeker stelt nog dat zijn individuele situatie dient te worden bekeken in het licht van de algemene situatie in Griekenland. De Raad stelt echter vast dat het in casu gaat om Italië, en niet om Griekenland.

5. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker op geen enkele manier ingaat op de concrete motieven in de bestreden beslissing. Zo wordt er gemotiveerd omtrent verzoekers bewering dat hij slachtoffer is geworden van een poging tot aanranding en dat niet wordt aangetoond dat dergelijk incident zich zou herhalen bij een terugkeer. Verder wordt erop gewezen dat verzoeker er niet in slaagt zijn identiteit te staven aan de hand van de door hem geleverde documenten. Daar verzoeker deze motieven in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht, blijven deze onverminderd overeind.

6. In de mate verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, benadrukt de Raad dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg, werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Italië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker beperkt zich tot het verwijzen naar bronnen omtrent de algemene levensomstandigheden in Italië en gaat niet in op het concrete motief in de bestreden beslissing dat spreekt over de door verzoeker beweerde moeilijke levensomstandigheden in Italië op het vlak van huisvesting, onderwijs, werkgelegenheid, sociale bijstand en gezondheidszorg.

7. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn

verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 16 december 2020, benadrukt verzoekende partij dat zij een zeer kwetsbaar profiel heeft en dat zij niet zal kunnen werken in Italië aangezien zij een baby heeft. Verzoekende partij wijst naar haar aanvullende nota en stelt dat ook rekening dient gehouden te worden met het feit dat het kind in Italië geen bescherming heeft aangezien het hier in België geboren is. Verzoekende partij wijst op de psychologische gesprekken die zij heeft gehad, hetgeen blijkt uit het attest dat zij heeft neergelegd. Daarin staat tevens dat zij slachtoffer is van ernstige traumatische feiten in haar land van herkomst, door haar “echtgenoot” als een seksobject werd gezien en nood heeft aan psychologische begeleiding. Tot slot stelt verzoekende partij dat zij in Italië een verschrikkelijk leven heeft gekend en zij zeer bang is om naar daar terug te keren.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond.

4.2.2. De Raad herhaalt dat aan verzoekende partij in augustus 2017 in Italië subsidiaire bescherming werd verleend en dat zij er een paar maand later een verblijfsvergunning kreeg, die nog geldig is tot augustus 2022. Zoals eerder in voormelde beschikking werd opgemerkt, wordt dit door verzoekende partij niet betwist.

De Raad herinnert eraan dat Italië als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Italië niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM.

4.2.3. De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), rechtspraak waar in de beschikking en de bestreden beslissing reeds naar werd verwezen, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Italië werd verleend, te weerleggen.

Verzoekende partij blijft desbetreffend evenwel in gebreke. In de beschikking van 16 december 2020 werd in dit verband erop gewezen dat het de verzoekende partij “ (...) toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Italië, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermde en dat de tekortkomingen in Italië, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar een hele resem van algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.”

Verzoekende partij ontkracht noch weerlegt in haar verzoekschrift, waarin zij immers niet of nauwelijks concreet ingaat op de motivering in de bestreden beslissing doch daarentegen geheel algemeen en op de oppervlakte blijft, op generlei wijze, en laat ook ter zitting na concrete en dienstige argumenten bij te brengen die van aard zijn om volgende concrete vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met moeilijke levensomstandigheden op het vlak van huisvesting, onderwijs, werkgelegenheid, sociale bijstand en gezondheidszorg, (CGVS p. 3, 4) moet vooreerst worden opgemerkt dat op grond hiervan niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. U toont immers niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om in Italië uw rechten te doen gelden (CGVS p. 5, 6, 7). Het dient in dit kader vermeld te worden dat u zich voor informatie i.v.m. bovenstaande levensomstandigheden louter richtte tot andere Somaliërs (CGVS p. 5, 6). Gevraagd welke pogingen u deed om taallessen te volgen, hetgeen u noodzakelijk acht om te kunnen werken in Italië, meldt u dat u naar een kerk ging maar dat deze kerk gestopt was met het geven van taallessen. Vervolgens beweert u slechts dat u door andere Somaliërs naar verschillende plaatsen gebracht werd maar dat u niet weet welke (CGVS p.5). Deze verklaringen getuigen niet van een ernstige poging om uw leven in Italië uit te bouwen en uw rechten er te laten gelden. U richtte zich immers niet tot de Italiaanse autoriteiten om over uw rechten als begunstigde van internationale bescherming te vernemen omdat ze u bij het afleveren van uw beschermingsstatus zeiden dat u voor uzelf moest zorgen (CGVS p.6). Daar u zich niet informeerde over hoe de Italiaanse overheid u kon bijstaan bij het uitbouwen van uw leven in Italië en u zelfs niet trachtte om uw plichten en rechten te vernemen kan u niet volhouden dat u ernstige pogingen ondernamen om uw rechten als begunstigde in Italië af te dwingen (CGVS p.6). Bovendien bleef uw analyse over uw rechten in Italië beperkt tot uw ervaringen in Bari, hoewel u de mogelijkheid had om zich ook in Rome te bevragen (CGVS p. 7). Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Italië u biedt. evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is. Het dient overigens nog vermeld te worden dat u verklaart wel degelijk medische zorgen te hebben genoten wanneer u hier nood toe had (CGVS p. 6). Dat u in staat was om vrijwel onmiddellijk na uw probleem in Bari te vertrekken dankzij de praktische en financiële hulp van een man die u ter plaatse had leren kennen (CGVS p. 6), toont tevens aan dat u over een gedegen netwerk beschikt om uw verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.” (eigen onderlijning)

4.2.4. Verzoekende partij haar argument ter zitting dat zij een zeer kwetsbaar profiel heeft en dat zij niet zal kunnen werken in Italië aangezien zij een baby heeft, betreft niets meer dan een hypothetische en ongefundeerde stelling. Verzoekende partij maakt immers niet, laat staan op concrete wijze met enig begin van bewijs, aannemelijk dat zij omwille van haar profiel als alleenstaande moeder, een profiel waarmee zij naar alle waarschijnlijkheid niet alleen staat daar aangenomen kan worden dat heden vele andere vrouwen er zich in een gelijkaardige situatie bevinden, als begunstigde van internationale bescherming in Italië er geen toegang meer zal hebben tot de arbeidsmarkt aldaar. Dit blijkt nergens uit en wordt door verzoekende partij op generlei wijze aangetoond.

4.2.5. Wat de situatie van verzoekende partij haar hier in België geboren kindje betreft, en het betoog van verzoekende partij dat haar kind in Italië geen bescherming heeft aangezien het in België geboren is, wijst de Raad erop dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), bepaalt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden. Hieruit volgt evenwel geenszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens automatisch recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn.

Het betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen.

Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen, maakt zulks geen vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Aldus dient, gelet op het voorgaande, verzoekende partij zich tot de in Italië aanwezige instanties te wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die haar kindje er ter beschikking staan volgens het Unierecht met het oog op het regulariseren van diens verblijf aldaar. Het is tevens ten overstaan van de bevoegde instanties van diezelfde lidstaat, Italië, dat verzoekende partij eventuele problemen met betrekking tot de te ondernemen stappen kenbaar moet maken. Het komt zodoende aan verzoekende partij toe om de nodige stappen in Italië te zetten opdat haar kindje er een verblijfsrecht zou kunnen genieten als familielid van een begunstigde van internationale bescherming. Uit niets blijkt dat verzoekende partij reeds enige stap hiertoe heeft ondernomen. Het komt evenwel de verzoekende partij toe bijkomende stappen hiervoor te zetten en uit niets blijkt dat zij hiertoe in de onmogelijkheid zou verkeren, minstens toont zij dit niet aan.

4.2.6. Verzoekende partij wijst voorts op de psychologische gesprekken die zij heeft gehad, waarbij verwijst naar het door haar neergelegde attest. Ze voegt eraan toe dat daarin tevens staat dat zij slachtoffer is van ernstige traumatische feiten in haar land van herkomst, door haar echtgenoot als een seksobject werd gezien en nood heeft aan psychologische begeleiding.

In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat in zoverre verzoekende partij haar argumentatie betrekking heeft op (traumatische) feiten die zich zouden hebben afgespeeld in haar land van herkomst Somalië, de problemen die verzoekende partij heeft gekend in en de vrees die zij koestert jegens haar land van herkomst te dezen niet dienstig zijn, aangezien aan verzoekende partij reeds internationale bescherming werd verleend in een andere EU-lidstaat, met name Italië. Haar vrees ten aanzien van Somalië werd reeds beoordeeld door de Italiaanse asielinstanties. Een verwijzing naar de motieven die verzoekende partij ertoe hebben aangezet om haar land van herkomst oorspronkelijk te verlaten, kan niet dienstig worden aangevoerd daar zulk een aspect niet het voorwerp, noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissing.

Dat verzoekende partij met psychologische problemen kampt en hiervoor in België een viertal keer op consultatie ging, zoals blijkt uit het per aanvullende nota van 9 maart 2021 neergelegde attest van psychologe – therapeute N. d. V., wordt niet in twijfel getrokken, doch wijzigt *an sich* niets aan de eerder gedane vaststelling dat zij niet aannemelijk maakt dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Italië geen toegang zou hebben tot onder meer gezondheidszorg. Uit haar verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt bovendien dat zij in Italië terecht kon voor en er van medische hulp kon genieten (notities van het persoonlijk onderhoud van 5 maart 2020, p. 6).

In navolging van voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie komt het verzoekende partij toe om *in concreto* aan te tonen dat zij geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verboden aan haar internationale beschermingsstatus inzake de toegang tot onder meer gezondheidszorg,

werkgelegenheid en huisvesting en om het bewijs te leveren dat eventuele tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij bescherming geniet, *in casu* Italië, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Verzoekende partij blijft in gebreke dergelijk bewijs aan te brengen.

De Raad merkt verder op dat waar in voormeld psychologisch attest melding wordt gemaakt van traumatische gebeurtenissen waarvan verzoekende partij in haar land van herkomst en, na haar vlucht naar Europa, in Italië het slachtoffer zou zijn geworden, dit slechts een loutere weergave betreft van en de betreffende psychologe zich hiervoor slechts kan baseren op verzoekende partij haar verklaringen hierover, waardoor het attest geenszins een objectief bewijs vormt van de hierin aangehaalde feiten en het geen uitsluitsel biedt over de werkelijke oorzaak van de psychologische problemen in hoofde van verzoekende partij. Een arts/psycholoog doet weliswaar vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt, maar kan nooit met volledige zekerheid de exacte feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze medische-psychologische problemen werden opgelopen (RvS 11 juni 2008, nr. 12.474; RvS 10 oktober 2007, nr. 2.468; RvS 10 juni 2004, nr. 132.261).

Wat de beoordeling van verzoekende partij haar psychische problematiek op zich betreft, dient zij zich hiervoor te richten tot en een beroep te doen op de daartoe voorziene procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

4.2.7. Dat in voormeld psychologisch attest gewag wordt gemaakt van seksuele agressie jegens verzoekende partij in Italië wijzigt niets aan en is geenszins van aard afbreuk te doen aan volgende pertinente vaststellingen hieromtrent in de bestreden beslissing: *“Wat betreft uw bewering dat u in Italië het slachtoffer bent geworden van een poging tot aanranding in het kraakpand waar u verbleef (CGVS p. 3, 4), moet worden opgemerkt dat u allerminst aantoonde dat dit geïsoleerde incident zich bij terugkeer naar Italië zou herhalen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u naar aanleiding van voorgenoemde ervaring géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS p. 4), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Uw verklaring dat u geen klacht indiende omdat u uw belagers niet kon herkennen en dat de politie soms bewoners van het kraakpand voor korte tijd arresteerde kan u nalaten niet vergoelijken (CGVS p.4). Het kennen van de identiteit van uw belagers is immers geen vereiste voor het indienen van een klacht. Dat u niet weet wie u wilde aanranden kan het onderzoek bemoeilijken maar hoeft het onderzoek geenszins te verhinderen. Van u mag evenwel redelijkerwijze verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Italië u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert.”*

4.2.8. Tot slot stelt verzoekende partij op zeer algemene wijze dat zij in Italië een verschrikkelijk leven heeft gekend en zeer bang is om naar daar terug te keren, zonder dat zij evenwel voor het overige concreet ingaat op en daadwerkelijk concrete en relevante opmerkingen formuleert met betrekking tot het in de beschikking van 16 december 2020 en de bestreden beslissing vastgestelde. Ze brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS